

Membres emèrits

Són membres emèrits les persones que, havent estat membres numeraris, per raó d'edat són exonerables de les obligacions institucionals, d'acord amb el Reglament de règim interior. Els membres emèrits són els numeraris que han complert setanta anys d'edat, que durant el curs 2005-2006 ha estat el següent:

SECCIÓ FILOLÒGICA

Francesc Vallverdú Canes

É s llicenciat en dret. Ha dut i du quatre activitats fonamentals: la de membre de l'equip de direcció d'una important editorial barcelonina, de la qual actualment és editor d'obres de referència; la d'escriptor; la de traductor, i la de sociolingüista. I ha excel·lit en totes quatre.

Com a escriptor, és considerat un dels capdavanters del realisme social en poesia. Com a traductor ha traslladat obres de Moravia, Pavese, Calvino, Boccaccio, etc., de l'italià al català, i l'any 1988 va guanyar el Premi Boccaccio per la traducció d'*El Decameró*. En una i altra dedicació ha demostrat tenir un domini i un sentit de la llengua catalana insòlits.

Com a sociolingüista, és un dels estudiosos que més aviat introdueix la metodologia d'aquesta ciència aplicada al nostre idioma i estén, discuteix i matisa les teories més avançades exposades per investigadors d'arreu del món, tot marcant la transcendental diferència entre ajustar-les a llengües que no pateixen especials conflictes i fer-ho amb sistemes subordinats i fins i tot prohibits i perseguits en moments diversos de llur història.

Així, ja l'any 1968 publica una obra que encara avui és útil en un context ben distint: *L'escriptor català i el problema de la llengua*. Dos anys després, el 1970, apareix un altre treball seu, clàssic de la sociolingüística catalana, l'obra *Dues llengües: dues funcions?*, on planteja amb gran realisme i lucidesa la qüestió monolingüisme/bilingüisme i la de la delimitació precisa del concepte *diglossia* en els Països Catalans.

De la seva consciència clara que qualsevol fenomen lingüístic s'ha de relacionar amb el marc social en què viu —molt més quan es tracta d'analitzar llengües amb poc poder que viuen sotmeses a llengües d'estat—, n'és un brillant exemple el seu llibre *El fet lingüístic com a fet social*, de 1973. Del seu especial coneixement i interès per les aportacions de totes les tendències en el terreny d'aquesta especialitat, n'és una bona mostra una altra producció: *Aproximació crítica a la sociolingüística catalana*, publicada l'any 1980. El mateix any 1980 publica l'assaig *La normalització lingüística a Catalunya*, on presenta una visió particular, allunyada dels maximalismes tant com dels minimalismes, del procés de recuperació nacional de la llengua catalana.

Sobre la controvèrsia entorn de les perspectives del català, ultra moltes intervencions en conferències i taules rodones, i articles a revistes especialitzades o mitjans de divulgació, ha publicat el llibre *L'ús del català: un futur controvertit* (1990). Va ésser un dels assessors lingüístics de l'enciclopèdia *Gran Larousse català* (11 v., 1990-1997).

Ha estat el director de l'*Enciclopèdia de la llengua catalana*, apareguda el novembre de 2001, que és una història general social i interna de l'idioma. És un dels membres fundadors del Grup Català de Sociolingüística, del qual ha estat president. Dirigeix i forma part del consell de redacció de la revista *Treballs de Sociolingüística*. És cap dels serveis lingüístics de la Corporació de Ràdio i Televisió de Catalunya i membre del Consell Social de la Llengua Catalana de la Generalitat de Catalunya.